

Hoofdstuk een

Toen ik klein was zei mijn vader altijd tegen me: ‘Will, je kunt in je neus pulken, je kunt in je neus pulken waar je vriend bij is, maar je kunt niet in je vriend zijn neus pulken.’ Toen ik acht was vond ik dat een behoorlijk slimme opmerking, maar er blijken nogal wat haken en ogen aan te zitten. Al was het maar omdat je vrienden hebt in alle soorten en maten, die je vaak niet eens zelf uitkiest. Ik vraag me tenminste wel eens af hoe het zover heeft kunnen komen dat ik met Tiny Cooper bevriend ben geraakt.

Tiny Cooper is niet de gayste mens ter wereld, en ook niet de grootste, maar volgens mij zou hij wel eens de grootste mens ter wereld kunnen zijn die echt ontzettend gay is, en ook de gayste mens ter wereld die echt ontzettend groot is. Tiny is al sinds de vijfde klas mijn beste vriend, met uitzondering van het vorige semester, toen hij druk bezig was de enorme reikwijdte van zijn eigen homoseksualiteit te ontdekken, en ik druk bezig was

voor het eerst in mijn leven zowaar een echte Vriendengroep te hebben, vrienden die uiteindelijk Nooit Meer Met Me Wilden Praten vanwege twee onbeduidende overtredingen:

1. Nadat iemand van het schoolbestuur over zijn toeren was geraakt bij het idee dat er homo's in de kleedkamer rondliepen, schreef ik een brief aan de schoolkrant waarin ik Tiny Coopers recht verdedigde om zowel gigantisch (en dus de beste aanvaller van ons beroerde footballteam) als gay te zijn, en waar ik, stom genoeg, mijn eigen naam onder zette.
2. Tijdens de lunch had iemand uit die Vriendengroep, Clint om precies te zijn, het over die brief, en daarbij noemde hij mij een zeventeef, en omdat ik niet wist wat een zeventeef was, had ik zoiets van 'Waar *heb* je het over?' Toen noemde hij mij weer een zeventeef, waarop ik zei dat hij zijn bek moest houden, mijn blad oppakte en wegliep.

Wat letterlijk genomen natuurlijk wil zeggen dat ik de Vriendengroep heb laten zitten, al voelde het alsof het andersom was. Eerlijk, er zat er niet één bij die mij echt aardig leek te vinden, maar ze *waren* er, en dat is niet niks. En nu zijn ze er niet meer, zodat ik volkomen verstoken ben van leeftijdgenoten.

Tenzij je Tiny meerekent tenminste. Wat ik eigenlijk wel moet doen.

Enmaardus zit ik een paar weken na de kerstvakantie in de elfde klas op mijn vaste plaats bij wiskunde en daar komt Tiny binnenvallen met zijn shirt in zijn chino gestopt, ook al is het

footballseizoen allang afgelopen. Elke dag opnieuw slaagt Tiny er wonderbaarlijk genoeg in zich bij wiskunde in de stoel-met-schrijfblad naast de mijne te wringen en elke dag opnieuw ben ik stomverbaasd dat het hem lukt.

Dus Tiny wringt zich in zijn stoel, ik ben gepast stomverbaasd en dan draait hij mijn kant op en fluistert heel hard omdat hij stiekem wil dat anderen het horen: ‘Ik ben *verliefd*.’ Ik sla mijn ogen ten hemel, want hij wordt eens per uur verliefd op de volgende arme jongen, daar kun je de klok op gelijkzetten. Ze zien er allemaal hetzelfde uit: mager, zweterig en gebruint, en dat laatste is een gruwel omdat in Chicago elk spoortje bruin in februari nep is, en jongens met een nepbruin kleurtje – maakt niet uit of ze gay zijn of niet – maakt belachelijk.

‘Doe niet zo cynisch,’ zegt Tiny. Hij wappert met zijn hand in mijn richting.

‘Ik doe niet cynisch,’ zeg ik. ‘Ik ben praktisch.’

‘Je bent een robot,’ zegt hij. Tiny denkt dat ik niet in staat ben tot wat mensen emotie noemen omdat ik niet meer heb gehuild sinds mijn zevende verjaardag, bij de film *All Dogs Go to Heaven*. Uit die titel had ik natuurlijk al kunnen opmaken dat hij niet goed zou aflopen, maar kom op zeg, ik was zeven. Hoe dan ook, sindsdien heb ik niet meer gehuild. Ik snap eigenlijk niet goed wat het nut van huilen is. En bovendien heb ik het idee dat je huilen zo goed als altijd – nou ja, behalve als er een familielid van je doodgaat of zo – kunt vermijden door twee simpele regels in acht te nemen: 1. afstand houden. 2. je mond houden. Alle onaangenaamheden die me ooit zijn overkomen had ik te danken aan het feit dat ik een van die regels had overtreden.

‘Ik weet dat het echte liefde is omdat ik het *voel*,’ zegt Tiny.

Blijkbaar is de les begonnen zonder dat wij daarvan op de hoogte waren, want meneer Applebaum, die ons ogenschijnlijk wiskunde leert maar die mij vooral leert dat pijn en lijden stoïcijns gedragen dienen te worden, zegt: ‘Wat voel je, Tiny?’

‘Liefde!’ zegt Tiny. ‘Ik voel liefde.’ En iedereen kijkt oftewel lachend oftewel kreunend om naar Tiny, en omdat ik naast hem zit en hij mijn beste en enige vriend is, kijken ze ook lachend en kreunend naar mij, en dat is nu precies waarom ik Tiny Cooper nooit als vriend zou kiezen. Hij trekt te veel aandacht. En verder bezit hij een ziekelijk onvermogen om zich aan die twee regels van mij te houden. Afstand houden lukt hem voor geen meter en hij praat onophoudelijk, en dan is hij ook nog stomverbaasd als de wereld hem onderschijft. En doordat ik in zijn buurt zit betekent dat natuurlijk dat ik ook word ondergeschetten.

Als ik na de les in mijn kluisje sta te turen en me afvraag hoe ik het heb klaargespeeld om *De rode letter* thuis te laten liggen, komt Tiny aanlopen met zijn vrienden van de Gay-Straight Alliance, Gary (die gay is) en Jane (die misschien wel en misschien niet gay is – daar heb ik nog nooit naar gevraagd), en Tiny zegt tegen mij: ‘Blijkbaar denkt iedereen dat ik jou onder wiskunde mijn liefde heb verklaard. Ik, verliefd op Will Grayson. Heb je ooit grotere onzin gehoord?’

‘Geweldig,’ zeg ik.

‘Mensen kunnen toch zo stom zijn,’ zegt Tiny. ‘Alsof er iets mis is met verliefd zijn.’

Waarop Gary kreunt. Als je zelf je vrienden kon kiezen zou ik Gary overwegen. Tiny is met Gary en Jane en Gary’s vriend Nick in contact gekomen toen hij bij de GSA ging, tijdens mijn termijn als lid van de Vriendengroep. Ik ken Gary nauwelijks,

omdat ik pas sinds een week of twee weer met Tiny omga, maar hij lijkt me de normaalste figuur met wie Tiny ooit bevriend is geweest.

‘Verliefd zijn is prima, maar daarom hoef je het nog niet onder wiskunde te verkondigen,’ merkt Gary op. Tiny wil iets zeggen maar Gary is hem voor. ‘Begrijp me niet verkeerd, hoor. Je hebt het volste recht om van Zach te houden.’

‘Billy,’ zegt Tiny.

‘Wacht even, wat is er met Zach gebeurd?’ vraag ik, want ik had kunnen zweren dat Tiny onder wiskunde op ene Zach verliefd was. Maar dat is al zevenenveertig minuten geleden, dus hij kan best alweer omgeschakeld zijn. Tiny heeft zo’n 3.900 vriendjes, waarvan de helft alleen-via-internet.

Gary, die net zo perplex lijkt als ik over die plotseling opduikende Billy, leunt tegen de kluisjes en bonkt zacht met zijn hoofd tegen het staal. ‘Dat jij zo’n geile hoer bent doet onze zaak geen goed, Tiny.’

Ik kijk dat hele eind omhoog naar Tiny en zeg: ‘Kunnen we die praatjes over onze liefde de kop indrukken? Die verpesten mijn kansen bij de dames.’

‘Dat je ze “dames” noemt maakt het er ook niet beter op,’ zegt Jane.

Tiny lacht. ‘Nee, serieus,’ zeg ik tegen hem, ‘het geeft altijd zo veel gezeik.’ Hij kijkt me voor de verandering eens ernstig aan en knikt even.

‘Hoewel, voor alle duidelijkheid,’ zegt Gary, ‘je zou een slechtere keus kunnen maken dan Will Grayson.’

‘En die heeft-ie ook gemaakt,’ merk ik op.

Tiny danst midden in de gang een pirouette en roept dan

lachend: 'Lieve wereld, ik ben niet verliefd op Will Grayson. Maar, wereld, er is wel iets wat je over Will Grayson moet weten.' En dan begint hij te zingen met een Broadway-bariton die even overweldigend is als zijn taille: 'Ik kan niet leven zonder hem!'

Er wordt gelachen, gejoeld en geklapt terwijl Tiny zijn serenade voortzet en ik wegloop naar Engels. Dat is een heel eind lopen en het wordt nog langer als iemand je onderweg aanhoudt om te vragen hoe het voelt om door Tiny Cooper genaaid te worden, en of het je wel lukt om Tiny Coopers 'kleine homopikkie' te vinden achter die vette pens van hem. Ik reageer zoals ik altijd doe: naar de grond kijken en snel doorlopen. Ik weet best dat ze een geintje maken. Ik weet best dat gemene opmerkingen maken en zulke ongein erbij horen als je iemand kent. Tiny heeft altijd wel een schitterende repliek, bijvoorbeeld: 'Voor iemand die theoretisch gesproken niks met mij wil ben je wel heel erg vol van mijn pik.' Bij hem werkt dat misschien, maar bij mij niet. Mijn mond houden werkt. Me aan de regels houden werkt. Dus houd ik mijn mond, ik houd afstand, ik loop gewoon door, en dan is het zo achter de rug.

De laatste keer dat ik iets van gewicht zei was toen ik die klotebrief aan de redactie schreef over die klote Tiny Cooper en zijn kloterecht om een klotester in ons gruwelijke footballteam te zijn. Ik heb er absoluut geen spijt van dat ik die brief heb geschreven, maar wel dat ik mijn naam eronder heb gezet. Mijn naam eronder zetten was een regelrechte schending van de regel over je mond houden, en moet je zien wat het me heeft opgeleverd: dat ik op dinsdagmiddag in mijn eentje door de gang loop en naar mijn zwarte All Stars tuur.

Die avond heb ik net pizza besteld voor mezelf en mijn ouders, die – zoals gewoonlijk – laat thuiskomen uit het ziekenhuis, als Tiny opbelt en er dan heel zacht en snel uitflapt: ‘Het schijnt dat Neutral Milk Hotel een reünieconcert geeft in de Hideout en daar is nergens niks geen reclame voor gemaakt en niemand weet ervan en holy shit, Grayson, holy shit!’

‘Holy shit!’ schreeuw ik. Dat moet je Tiny nageven: als er ergens iets bijzonders aan de hand is, is hij altijd de eerste die het weet.

Nu ben ik in het algemeen niet iemand die gauw opgewonden is, maar Neutral Milk Hotel heeft zo’n beetje mijn leven veranderd. Ze hebben in 1998 een echt fantastisch album uitgebracht, *In the Aeroplane Over the Sea*, en sindsdien is er niets meer van ze vernomen, naar wordt beweerd omdat de leadzanger in Nieuw-Zeeland in een grot woont. Maar hoe dan ook, hij is een genie. ‘Wanneer?’

‘Weet ik niet. Ik hoor het net. Ik ga Jane ook bellen. Die vindt ze haast net zo te gek als jij. Oké, nu dus. Nu. Laten we *nu* maken dat we bij de Hideout komen.’

‘Ik ben al onderweg. Letterlijk,’ zeg ik terwijl ik de deur naar de garage opendoe.

Ik bel mijn moeder vanuit de auto. Ik vertel haar dat Neutral Milk Hotel optreedt in de Hideout en zij zegt: ‘Wie? Wat? Ga je naar een hotel?’ En dan neurie ik een paar maten van een van hun liedjes en zegt ze: ‘O, dat nummer ken ik. Dat staat op die mix-cd die je voor me hebt gemaakt,’ en ik zeg: ‘Precies,’ en zij weer: ‘Maar je moet om elf uur thuis zijn,’ en ik weer: ‘Dit is een historische gebeurtenis, ma! Historische gebeurtenissen trekken

zich niks aan van de klok,' en zij weer: 'Om elf uur thuis,' en ik weer: 'Oké. Jezus,' en dan moet ze ophangen om kanker bij iemand te gaan wegsnijden.

Tiny Cooper woont met de rijkste ouders ter wereld in een landhuis. Volgens mij werken die ouders geen van beiden, maar ze zijn zo stinkend rijk dat Tiny niet eens *in* het landhuis woont; hij woont in het koetshuis dat erbij hoort, helemaal in zijn een-tje. Hij heeft drie slaapkamers in dat bakbeest en een koelkast waar altijd bier in staat en zijn ouders vallen hem nooit lastig, dus we kunnen daar de hele dag footballgames zitten spelen en Miller Lite zitten drinken, alleen heeft Tiny eigenlijk de pest aan videogames en ik aan bier, en daarom doen we dus nooit veel anders dan darten (hij heeft ook een dartbord), naar muziek luisteren, praten en leren. Ik wil net de T van Tiny zeggen als hij met één zwarte instapper aan en de andere in zijn hand zijn kamer uit komt rennen en roept: 'Opschieten, Grayson, opschieten.'

En onderweg gaat alles prima. Het is niet al te druk op Sheridan en ik neem de bochten alsof ik op de racebaan zit, we luisteren naar mijn lievelingsnummer van NMF, 'Holland, 1945', en dan komen we op Lake Shore Drive, de golven van het Michiganmeer slaan tegen de keien langs de Drive, we hebben de ramen op een kiertje om de auto te laten ontdooien, de smerige, oppeppende, koude lucht stroomt naar binnen en ik geniet ervan zoals Chicago ruikt – Chicago is het brakke water van het meer en roet en zweet en vet en ik ben er gek op, en ik ben gek op dit nummer, en Tiny zegt 'ik ben gek op dit nummer' en hij heeft de zonneklep omlaag om zijn haar wat professioneler door de war te kunnen maken. Daardoor moet ik eraan denken dat

Neutral Milk Hotel *mij* net zo vast en zeker gaat zien als ik de groep ga zien en daarom inspecteer ik mezelf in de achteruitkijkspiegel. Mijn gezicht lijkt te vierkant en mijn ogen lijken te groot, alsof ik continu verbaasd ben, maar er is niks mis met me waar ik iets aan kan doen.

De Hideout is een kroeg gebouwd van houten planken, die ingeklemd zit tussen een fabriek en een gebouw van het Department of Transportation. Hij heeft niets cools, maar toch staat er een rij voor de deur, al is het pas zeven uur. Dus ik sta daar een poosje met Tiny in de rij tot Gary en Wel-of-Niet-Gay Jane komen opdagen.

Jane draagt een T-shirt onder haar open jas met een V-hals waar in handschrift 'Neutral Milk Hotel' op staat. Zij is in Tiny's leven gekomen rond de tijd dat ik eruit verdween en daarom kennen we elkaar niet zo goed. Toch zou ik zeggen dat zij op het moment mijn op drie na beste vriend(in) is, en blijkbaar heeft ze een goede muzieksmaak.

Terwijl we daarbuiten bij de Hideout met verkrampte gezichten van de kou staan te wachten zegt ze 'hoi' zonder me aan te kijken, ik zeg 'hoi' terug en dan zegt zij: 'Die band is wel zo ontzettend gaaf,' en ik: 'Absoluut!'

Dat geeft mogelijk het langste gesprek weer dat ik ooit met haar heb gevoerd. Ik schop wat naar de grindachtige aarde, kijk toe terwijl een miniatuur stofwolkje mijn voet omhult en dan vertel ik Jane hoe goed ik 'Holland, 1945' vind en zegt zij: 'Ik hou van hun minst toegankelijke nummers. De polyfone, la-waaiige nummers.' Ik knik maar wat, in de hoop dat ik eruitzie alsof ik weet wat *polyfoon* betekent.